

„Hvad skal det sige?“ raabte han her med sit tykke Læse-mæle, hvis Styrke han paa Grund af Tunghørighed aldrig formaaede at beregne. „Er det ikke den gale Anarkist og Folkeforfører derovre fra Vejlbj? Og med saadanne Folk holder I Omgang! Med den Slags Personer fører I mig sammen! Hvad er Meningen, Ludovica?“

„Hør, Onkel!“ havde Fru Hassing svaret med en Bestemthed, der ellers var hende ganske fremmed, men netop derfor gjorde et desmere overvældende Indtryk paa Onkel Joachim. „Du veed, at hverken Hassing eller jeg befatter os med Politik. Men Pastor Hansted er en overordentlig dannet og interessant Mand, af hvis Konversation man kan høste baade Fornøjelse og Belæring, uden at man derfor behøver at hylde hans Anskuelser. Jeg vil nu derfor bede dig om, Onkel Joachim, at du ikke fornærmer Pastor Hansted, men husker paa, at han iaften er vor Gæst.“

Det var Virkningen af denne Formaningstale, der endnu i Begyndelsen af Maaltidet kunde spores paa ham; han sad stiv som en Ledstolpe og lod med fornemt krænket Mine de fleste Retter gaa sig forbi. Men efterhaanden som han mærkede, at hans tavse Modstand forblev upaaagtet — og desuden fordi den i Længden krævede altfor stor Selvfornektelse af ham — forandrede han pludselig sin Taktik, tog med Graadighed for sig af alt, hvad der var paa Bordet, larmede ugenert med Kniv og Gaffel og faldt hvert Øjeblik de andre i Talen med højroastede Anmodninger om Brød, Smør, „lidt mere Leverpostej, Ludovica“, for dermed at vise, at Anarkisten slet ikke eksisterede for ham.

Underholdningen omkring Bordet var efterhaanden bleven livlig. Ogsaa Emanuels langsomme og tungt formede Tale hørtes bestandig tydeligere mellem de andres lette Konversation. Han følte i stigende Grad det Ansvar, han havde paataget sig ved at sidde her mellem disse sørgeligt vildledte Mennesker. Han besvarede høfligt Fru Hassings forskellige interesserede Spørgsmaal om Forholdene i hans Menighed, men var bestandig agt-